

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 372/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, zastúpeného JUDr. Ivanou Halahijovou, advokátkou, Kalinčiakova 33, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/2/2025 z 5. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 21. marca 2025 a doplnenou 6. júna 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a prikázal najvyššiemu súdu bezodkladne prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Špecializovaný trestný súd rozsudkom sp. zn. PK-1T/10/2012 z 28. mája 2013 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) uznal sťažovateľa za vinného v bode 1 zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2 z obzvlášť závažného zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 4 z obzvlášť

závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a j) a § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 5 zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, v bode 6 zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona a v bode 10 z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v danom rozsudku. Týmto rozsudkom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia a ochranný dohľad v trvaní 3 rokov. Sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, ktoré najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4To/7/2013 z 13. mája 2014 (ďalej len „odvolací rozsudok“) podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Sťažovateľ preto uplatnil dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2TdoV/11/2017 zo 17. mája 2021 s poukazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Na základe ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 72/2023 zo 7. septembra 2023 rozhodol tak, že uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo dovolanie, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, toto uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

3. Po vrátení veci najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 2TdoV/15/2023 z 23. mája 2024 (ďalej len „dovolací rozsudok“) dospel k záveru, že boli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. e) a c) Trestného poriadku, a vo výroku I vyslovil, že odvolacím rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech sťažovateľa. Zrušil vo výrokoch týkajúcich sa sťažovateľa prvostupňový rozsudok, odvolací rozsudok, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. V ďalšom najvyšší súd podľa § 388 ods. 1 a 2 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu. Výrokom II dovolacieho rozsudku najvyšší súd vzal sťažovateľa do väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vo výroku III dovolacieho rozsudku napokon najvyšší súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Na základe ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom bol dovolací rozsudok nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 491/2024 z 15. januára 2025 (ďalej len „nález sp. zn. II. ÚS 491/2024“) zrušený v jeho výrokoch II a III, pričom vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd rozhodol po vrátení veci napadnutým uznesením tak, že sťažovateľa s poukazom na § 380 ods. 2 Trestného poriadku vzal do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Najvyšší súd súčasne väzbu sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že dôvodnosť trestného stíhania sa oslabuje. Súd dospel na hlavnom pojednávaní v jeho trestnej veci o nepripustení v ústavnej sťažnosti špecifikovaných dôkazov, ktoré

svedčia v neprospech sťažovateľa. Dôkazná situácia sa tak javí ako oslabená v porovnaní s pôvodným stavom.

6. Senát najvyššieho súdu v čiastočne totožnom zložení dospel v súvisiacej veci obvineného [REDAKOVANÉ] k nedôvodne odlišným záverom ako u sťažovateľa, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Sťažovateľ poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/V/2021 z 27. marca 2024, podľa ktorého mala tvrdená zločinecká skupina pôsobiť do roku 2012 a je dôvodné predpokladať (pre viaceré právoplatné odsudzujúce rozsudky týkajúce sa jej členov), že jej činnosť bola v zásade paralyzovaná (podľa sťažovateľa bol [REDAKOVANÉ] najvyššie postaveným členom tvrdenej zločineckej skupiny, pozn.). Sťažovateľ uvádza, že nemôže pokračovať v páchaní trestnej činnosti dávanej mu za vinu ako člen tvrdenej zločineckej skupiny, ktorá je rozložená, jej činnosť je paralyzovaná, údajní členovia tejto skupiny roky spolupracujú s políciou a „doslova sa navzájom udávajú hlava nehlava“. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd s uvádzanými okolnosťami nevyrovnal, a to s osobitným dôrazom na závery ústavného súdu uvedené v náleze sp. zn. II. ÚS 491/2024.

7. Väzba sťažovateľa bola založená aj na hodnotení riaditeľa ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody, pričom u obvineného [REDAKOVANÉ] také hodnotenie nebolo vyžiadané. U obvineného [REDAKOVANÉ] boli vyžiadané údaje z registra trestov, ktoré však v relevantnej súvislosti, na rozdiel od sťažovateľa, oboznámené neboli. Najvyšší súd sa pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa v zmysle záverov nálezu sp. zn. II. ÚS 491/2024 mal vyrovnáť aj s časovým odstupom, ktorý uplynul od spáchania trestných činov dávaných mu za vinu. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s tým, že v rámci rozhodovania o väzbe došlo k prihliadnutiu na jeho disciplinárne previnenia, ktoré boli v tom čase už zahladené, pričom najvyšší súd neprihliadol na disciplinárne odmeny. Trest odňatia slobody, ktorý sťažovateľ vykonával a počas ktorého sa dopustil aj disciplinárnych previnení, je nezákonný, pretože bol realizovaný na základe neskôr zrušeného právneho titulu. Nemožno preto od sťažovateľa spravodlivo očakávať, že sa počas nezákonného trestu nedopustí žiadneho disciplinárneho previnenia.

8. Sťažovateľ nesúhlasí s odkazom najvyššieho súdu na právoplatné odsúdenie v inej trestnej veci. Poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia v danej inej trestnej veci a uvádza, že pri právnej kvalifikácii skutku nebolo možné vychádzať zo zrušeného rozhodnutia v aktuálnej veci. Hrozba vysokým trestom v inej trestnej veci nie je väzobným dôvodom. Sťažovateľ tvrdí zaujatosť sudcu Juraja Klimenta ako člena senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodol napadnutým uznesením. V ňom sa totiž nachádza odkaz na iné rozhodnutie týkajúce sa sťažovateľa vydané formáciou obsadenou (aj) Jurajom Klimentom. Sťažovateľ opakovane poukazuje aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) č. 28081/19 a č. 29664/19 z 15. decembra 2022 v prípade Vasaráb a Paulus, ktorí po povolení obnovy trestného konania neboli vzatí do väzby.

9. Ďalej sťažovateľ koncentruje pozornosť na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024 (ďalej len „uznesenie sp. zn. II. ÚS 361/2024“), podľa ktorého u sťažovateľov, u ktorých došlo na dovolanie nielen k zrušeniu výroku o treste, ale aj k zrušeniu výroku o vine, nemá byť rozhodované o vzatí do väzby v režime § 380 ods. 2 a 3 Trestného poriadku, podľa ktorých sa dĺžka trvania väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní. Vzatie do väzby v kontexte § 380 ods. 2 Trestného poriadku (a v nadväznosti na to § 380 ods. 3 Trestného poriadku) sa uplatňuje v situácii, keď zostal

právoplatný výrok o vine nedotknutý, a teda osoba je právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania určitého trestného činu. Dĺžka trvania väzby sa v prípade sťažovateľa, u ktorého boli na dovolanie zrušené výroky o vine aj treste, nemá posudzovať samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní.

10. Posledná skupina námietok súvisí s nenahradením väzby sťažovateľa miernejším opatrením. Najvyšší súd v rozpore s nálezom sp. zn. II. ÚS 491/2024 neposúdil čas, ktorý sťažovateľ strávil vo výkone trestu odňatia slobody, ako výnimočnú okolnosť prípadu v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ je pritom trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, kde možno pri danosti väzobného dôvodu väzbu nahradiť len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. U sťažovateľa sa aktuálne posilnili dôvody na nahradenie väzby, pretože predložil písomný sľub a aj potvrdenie o tom, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by sa vedel zamestnať.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ak ide o doplnenie ústavnej sťažnosti doručené ústavnému súdu 6. júna 2025, tak je potrebné podotknúť, že toto podanie bolo uplatnené po uplynutí lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde), ktorej zmeškanie nemožno odpustiť (m. m. napr. III. ÚS 122/2025). Z tohto dôvodu musela byť ústavná sťažnosť v tomto rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podaná oneskorene.

13. V súvislosti s námietkou nedostatku odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe treba východiskovo podotknúť, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne korektné a z tohto dôvodu aj akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnietiť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024).

14. Ak ide o dôvodnosť trestného stíhania ako podmienku väzby, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ je aktuálne stíhaný pre trestnú činnosť pozostávajúcu z celkom šiestich skutkov, z ktorých sú tri zločiny a tri obzvlášť závažné zločiny. K argumentu o zoslabení dôkaznej situácie sa najvyšší súd na s. 15 a s. 16 napadnutého uznesenia pritom vyjadril tak, že trestná vec sa nachádza v počiatočnom štádiu súdneho konania po podaní obžaloby. Ako ďalej vyplýva

zo s. 8 napadnutého uznesenia, sťažovateľ v konaní pred najvyšším súdom pri rozhodovaní o väzbe predostrel argument o zoslabení dôkaznej situácie vo vzťahu k jedinému zo žalovaných skutkov. Nadalej však existuje dôvodné podozrenie zo spáchania viacerých zločinov vrátane obzvlášť závažných zločinov, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť s viacerými osobami. Najvyšší súd pritom dôvodnosť sťažovateľovej väzby neopiera o dôvodnosť trestného stíhania výlučne pre avizovaný jediný skutok, ale aj o ďalšie skutky (s. 15 a s. 19 napadnutého uznesenia). K tomu ústavný súd v zhode so závermi napadnutého uznesenia podotýka, že dovolacím rozsudkom nebola spochybnená dôvodnosť trestného stíhania ako základná materiálna podmienka väzby. Dôvodnosť trestného stíhania pritom nebola spochybnená ani ústavným súdom v náleze sp. zn. II. ÚS 491/2024 (body 35 až 37). Keďže závery o dôvodnosti trestného stíhania sa javia ústavno-právne korektné, z uvádzaných dôvodov nebolo možné priznať tejto sťažnostnej námietke pozitívnu relevanciu.

15. Argumenty cieľiace k nedostatku dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku miera v podstatnej časti k nerešpektovaniu záverov nálezu sp. zn. II. ÚS 491/2024. K argumentácii recipovanej do bodu 6 dôvodov tohto uznesenia ústavný súd poukazuje predovšetkým na závery uvedené na s. 15 napadnutého uznesenia. Odtiaľ vyplýva, že sťažovateľ sa mal aktuálne žalovaných skutkov dopúšťať v rokoch 2005 až 2011 „v rámci rozvetvenej dlhodobó pôsobiacej zločineckej skupiny, v ktorej mal pôsobiť na strednom organizačnom stupni riadenia“. V rámci vyrovnávania sa s obavou uvedenou v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však pre ústavný súd rozhodný poukaz najvyššieho súdu uvedený na s. 20 napadnutého uznesenia. Odtiaľ vyplýva, že obava z pokračovania v trestnej činnosti bola posudzovaná aj v smere do minulosti – spreď roka 2005. Najvyšší súd podotkol, že sťažovateľ sa preukázateľne dopúšťať aj násilnej trestnej činnosti už pred 28. januárom 2003, s čím sa spája jeho prvé odsúdenie. Týmto najvyšší súd poskytol sťažovateľovi odpoveď na otázku, prečo posudzoval situáciu obvineného [REDAKOVANÉ] odlišne. Inými slovami, najvyšší súd v podstate podotkol, že obava z ďalšieho páchania v trestnej činnosti pramení aj z inej trestnej činnosti, ktorá s pôsobením sťažovateľa v tvrdenej zločineckej skupine nemá súvis. Aj v tomto smere sú preto závery najvyššieho súdu v ústavnej rovine akceptovateľné a na tomto mieste im nie je čo vytknúť.

16. Pokiaľ ide o argument časovým odstupom od páchania tvrdenej trestnej činnosti, aj táto námietka musí byť hodnotená v rovine zjavnej neopodstatnenosti. Najvyšší súd poukázal na celkom 11 disciplinárnych previnení sťažovateľa, ktorých sa dopustil v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Ústavný súd v zhode s bodom 51 nálezu sp. zn. II. ÚS 491/2024 nevidí žiaden racionálny dôvod, prečo by nebolo možné pri hodnotení osobnostného profilu sťažovateľa vziať do úvahy aj informácie o jeho očividne negatívnom prístupe k rešpektovaniu noriem v prostredí ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Hoci ide o zahľadené previnenia, túto okolnosť samú osebe nemožno považovať za prekážku pre reflektovanie sťažovateľovej minulosti v rámci rozhodovania o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (m. m. II. ÚS 491/2024, bod 48). Najvyšší súd pritom vyvažoval avizovaných 11 disciplinárnych previnení na jednej strane a 3 disciplinárne odmeny na druhej strane, keď podotkol, že k zásadnému vnútornému posunu sťažovateľa v chápaní potreby dodržovania pravidiel v skutočnosti nedošlo, pretože disciplinárne previnenia na neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu banalizoval (s. 23 napadnutého uznesenia). Najvyšší súd sa vyrovnal aj s časovým odstupom od páchania tvrdenej trestnej činnosti, ktorú zohľadňoval pri väzobnom rozhodovaní, keď poukázal na dlhodobé porušovanie právnych noriem, ktoré nevyplýva len z uvádzanej okolnosti, ale práve aj z opakovaného porušovania ústavného poriadku,

ktoré, ako už ústavný súd podotkol, sťažovateľ napokon vo výsledku zľahčoval. Pritom ani skutočnosť, že právny titul pre výkon trestu odňatia slobody bol dovolacím súdom následne zrušený, nie je sama osebe dôkazom pre to, že informácie o správaní sťažovateľa počas výkonu trestu sú nepravdivé, resp. klamné (m. m. II. ÚS 491/2024).

17. Najvyšší súd poskytol odpoveď aj na diferenciáciu sťažovateľovej veci od rozsudku ESLP č. 28081/19, č. 29664/19 z 15. decembra 2022 v prípade Vasaráb a Paulus. Predovšetkým najvyšší súd konštatoval, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli „ústavom na výkon trestu hodnotení veľmi kladne (čo vyplýva z odôvodnenia predmetného uznesenia) pri absencii disciplinárnych previnení (a trestov), pričom vo výsledku ich správanie počas výkonu trestu bolo najvyšším (ako sťažnostným) súdom vyhodnotené v rámci výnimočných okolností umožňujúcich náhradu väzby napriek konštatovaniu existencie preventívneho dôvodu väzby“. Takéto okolnosti však v danej veci so zreteľom na už uvedené závery neexistovali, pretože sťažovateľova situácia bola v tomto smere diametrálne protichodná. Ústavná sťažnosť preto ani v tejto jej časti nemôže byť hodnotená s pozitívnou ústavnou relevanciou.

18. Sťažovateľ nesúhlasí ani s tým, že najvyšší súd oprel jeho väzbu o právoplatné odsudzujúce rozhodnutie v inej trestnej veci (vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB-4T/15/2014). Pre ústavný súd je však podstatné, že toto rozhodnutie, čo sa týka právoplatne konštatovanej viny v predmetnej veci, požíva prezumpciu správnosti a zákonnosti, a ak nedošlo z akýchkoľvek dôvodov v opravnom alebo inom konaní k vysloveniu jeho nezákonnosti, dostáva sa jeho spochybňovanie vo väzobnom konaní v inej trestnej veci do roviny nateraz hypotetických úvah. To je príčinou, pre ktorú nemožno priznať procesný úspech ani tejto argumentačnej línii uvedenej v ústavnej sťažnosti.

19. Ani pochybnosti o zaujatosti Juraja Klimenta nie sú ústavno-právne dôvodné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení rozhodoval o tzv. preventívnej väzbe sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Takéto uplatňovanie právomoci nie je rozhodovaním meritórnym, a navyše, ide o rozhodovaciu činnosť v inej trestnej veci, než na ktorú poukazuje sťažovateľ v uplatnenej ústavnej sťažnosti. Sudca pritom nemôže byť považovaný za zaujatého len na podklade skutočnosti, že rozhodoval v inom trestnom konaní týkajúcom sa tej istej osoby. Najvyšší súd prostredníctvom napadnutého uznesenia ani nijakým spôsobom neprejudikoval sťažovateľovu vinu z trestnej činnosti, pre ktorú je aktuálne stíhaný v konaní pred súdom.

20. V súvislosti s trvaním lehoty väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ústavný súd nespochybňuje nesúlad právneho názoru vysloveného v uznesení sp. zn. II. ÚS 361/2024 a právneho názoru, ktorý zaujal najvyšší súd v napadnutom uznesení. Na to, aby objektívna povaha uvedeného rozporu bola pre rozhodnutie ústavného súdu o aktuálnej ústavnej sťažnosti relevantná, je však nutné splnenie podmienky negatívneho odrazu právneho názoru najvyššieho súdu na subjektívno-právnej pozícii sťažovateľa, teda na jeho základných právach a slobodách. Uvedená podmienka nie je splnená, ak by napriek presadeniu sťažovateľovho názoru na spornú otázku trvania väzby nebolo od najvyššieho súdu dôvodné očakávať jeho prepustenie na slobodu, pretože k prekročeniu zákonom ustanovenej maximálnej lehoty ani v prípade spojeného posudzovania jej trvania v prípravnom konaní a v období po právoplatnosti kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu nedošlo.

21. Sťažovateľ sám v doplnení ústavnej sťažnosti zo 6. júna 2025 informuje, že v prípravnom konaní bol vo väzbe od 24. marca 2011 do 16. mája 2014, t. j. 37 mesiacov a 22 dní, a po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu bol vo väzbe od 23. mája 2024. Ústavný súd pritom zdôrazňuje, že jeho povinnosťou v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je poskytnutie ochrany základným právam a slobodám sťažovateľa proti zásahu, ktorý sťažovateľ považuje za ústavne vadný. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti má prieskumnú povahu. Ústavný súd teda nekoná o rovnakom predmete konania, ako tomu bolo v konaní pred všeobecným súdom, iba preskúmava, či postupy a rozhodnutia všeobecného súdu rešpektujú základné práva a slobody. Preto ústavný súd pri prieskume sťažovateľom identifikovaného zásahu – napadnutého uznesenia najvyššieho súdu – musel nahliadať na sťažovateľom nastolenú spornú otázku optikou skutkových a právnych okolností v čase rozhodovania najvyššieho súdu, teda 5. februára 2025. V tom čase bol sťažovateľ vo väzbe 8 mesiacov a 13 dní. Spolu s trvaním väzby v prípravnom konaní bol tak sťažovateľ vo väzbe 46 mesiacov a 5 dní. Teda ani pri spoločnom posudzovaní trvania väzby v prípravnom konaní a po zrušení odsudzujúcich rozsudkov dovolacím súdom nedošlo 5. februára 2025 k prekročeniu maximálnej lehoty trvania väzby, ktorá podľa § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku v prípade trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin predstavuje 48 mesiacov. Preto by ústavný súd ani v prípade, ak by sa priklonil k sťažovateľovmu názoru na výklad a uplatňovanie § 380 ods. 2 a 3 Trestného poriadku, nemohol konštatovať porušenie sťažovateľových základných práv. Skutočnosť, že po prijatí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu uplynula sťažovateľom chápaná maximálna lehota trvania väzby, je irelevantná, pretože najvyšší súd v momente rozhodovania, celkom prirodzene, nemohol brať do úvahy budúce okolnosti, ktoré ešte nenastali (uplynutie lehoty). Ak by ústavný súd v momente jeho predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti (25. jún 2025) na skutkové okolnosti, ktoré už nastali, ale pre najvyšší súd mali v momente jeho rozhodovania budúcu povahu, prihliadol, stával by sa súdom rozhodujúcim o väzbe, nie prieskumným súdom rozhodujúcim o tom, či sťažovateľove základné práva a slobody najvyšší súd v momente jeho rozhodnutia porušil. Preto ústavný súd bez toho, aby sa vyjadril k správnosti sťažovateľovho právneho názoru, uzatvára, že predmetná sťažnostná námietka nie je dôvodná.

22. Ďalšia sťažnostná námietka smeruje k nenahradeniu väzby sťažovateľa miernejším opatrením. Najskôr ústavný súd vo všeobecnom uhle pohľadu podotýka, že sťažovateľ súvisiace závery nálezu sp. zn. II. ÚS 491/2024 interpretuje nesprávne a priznáva im iný zmysel, ako už na prvý pohľad majú. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 491/2024 (bod 58) nepodotkol, že čas strávený sťažovateľom vo výkone trestu odňatia slobody je potrebné v ďalšom väzobnom konaní najvyššieho súdu po vrátení veci bez ďalšieho a záväzným spôsobom posudzovať ako výnimočnú okolnosť prípadu (v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku). Zo zmieneneho nálezu vyplýva diametrálny opak, a to, že najvyšší súd sa mal po vrátení veci ústavným súdom vyjadriť po zohľadnení konkrétnych aspektov prípadu, či danú skutočnosť (i) možno a či (ii) nemožno kvalifikovať ako zmienenú výnimočnú okolnosť.

23. Najvyšší súd na s. 28 napadnutého uznesenia vysvetlil, že dĺžka strávená sťažovateľom vo výkone trestu odňatia slobody by mohla byť výnimočnou okolnosťou prípadu (v kontexte nahradenia väzby), avšak takou nie je, a to s konkrétnym poukazom na sťažovateľove disciplinárne prehrešky, ktorých sa dopúšťal práve počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. Na s. 29 napadnutého uznesenia pritom najvyšší súd vyvažoval aj potenciál mechanizmu

nahradenia väzby na jednej strane a riziko spojené s prepustením väzobne stíhaného sťažovateľa na slobodu na druhej strane. Takto najvyšší súd v podstate uviedol, že ani sťažovateľom aktuálne predložené podklady nie sú v okolnostiach konkrétnej veci dostatočné pre nahradenie väzby práve so zreteľom na disciplinárne prehrešky vo výkone trestu odňatia slobody a násilný charakter trestnej činnosti, ktorej sa mal sťažovateľ v minulosti dopúšťať aj mimo už tvrdenej zločineckej skupiny. Preto je aj táto časť ústavnej sťažnosti zjavne neopodstatnená a ako taká musí byť odmietnutá.

24. Osobitne k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že tento článok dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07). Z uvádzaného dôvodu nebolo možné priznať pozitívnu ústavno-právnu dôvodnosť ani námietke porušenia referenčného kritéria uvedeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru prostredníctvom napadnutého uznesenia.

25. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne významná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Napadnuté uznesenie tak nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Pokiaľ ide o nové dôvody uvedené sťažovateľom v doplnení doručenom ústavnému súdu 6. júna 2025, bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu uvedeného v § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene, teda po uplynutí lehoty objektivizovanej v § 124 zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu